EEN WEEKBLAD MET MICKEY EN KUIFJE

PEP

Nr. 51 19 dec. 1964

35 ct. p.w. losse nrs.
45 ct. België 7 fr.

IN DIT NUMMER:

DE PRAIRIE-INDIAAN EN ZIJN GEBARENTAAL

HOW! BLANKE BROEDERS

DEZE groet zou de Indiaan van de voorpagina je toeroepen wanneer hij onze taal sprak en wij hem dus konden verstaan. Maar ja, als je weet dat de verschillende Indianenstammen zelf elkaar niet eens verstaan, is het niet zo vreemd dat wij een Indiaan niet begrijpen. Om misverstanden te voorkomen en moeilijkheden te vermijden hebben de vindingrijke roodhuiden een systeem uitgevonden waardoor het mogelijk werd dat de Sioux „praatte" met de Cheyenne en de Apache een babbeltje maakte met een Comanche-krijger. Dit systeem noemen wij GEBARENTAAL, een taal zonder woorden, een taal die met de handen „gesproken" wordt, een taal die door alle stammen werd gebruikt en verstaan. Ook jij kunt over een

poosje vlot overweg met deze gebarentaal, want in dit nummer beginnen wij je de makkelijkste woorden vast te leren. Daarna geven we iedere week een aantal nieuwe woorden erbij, zodat je, wanneer je het goed bijhoudt, een enorme woordenschat kunt vergaren. Bovendien vind je er telkens een verklarende tekst bij. Wanneer je samen met een vriend goed oefent, spreken jullie in de kortst mogelijke tijd een geheimtaal die door geen buitenstaander begrepen wordt! En is dat niet leuk? Veel plezier ermee!

VOOR PIENTERE PEP PUZZELAARS

WAT STAAT ER BOVEN DIE BRIEF?

Boven iedere brief staat zoiets als: „Mijne heren", „Lieve Tante", of „Edelachtbare". Ook boven de brief die de postbode aan de koning geeft, staat een woord. De brief is gesloten en tòch vragen wij je of je dat woord kunt vinden. Op de zetel van de koning zie je een schema. In elk vakje kun je een letter invullen, zodat van links naar rechts en van boven naar beneden dezelfde woorden van vier letters ontstaan. Drie cijfers met pijlen helpen je op weg, want die wijzen naar delen van de tekening welke drie van die woorden voorstellen. Als je de woorden nr. 1, 2 en 4 hebt ingevuld, probeer dan ook woord nr. 3 te vinden, want dat is het woord dat boven de brief stond. Schrijf dat woord op een briefkaart en stuur deze vóór 24 december naar Redactie Pep, Postbus 1444, Amsterdam. Schrijf in de linkerbovenhoek aan de adreszijde van de briefkaart: Pep-prijsvraag nr. 51.

Oplossing van prijsvraag nr. 49: PEPERNOTEN.

PRIJZEN

1e prijs: een prachtig polshorloge; 2e prijs: een fototoestel; 3e prijs: een compleet tafeltennisspel; 4e prijs: een kruiswoordspel; 20 troostprijzen: een grote gekleurde bal.

DE WINNAARS VAN PRIJSVRAAG Nr. 44 ZIJN:

1e prijs: Henk Kwakkel, Pr. Beatrixstr. 19, Olst, O; 2e prijs: Anja de Ligt, Wolfshagen 84, R'dam-20; 3e prijs: René Kusters, Trichterweg 68, Treebeek, L; 4e prijs: Marijke en Janneke Leicht, Noord 102, Franeker.
De winnaars van een troostprijs krijgen deze, zonder dat hun naam in Pep komt te staan, thuisgestuurd.

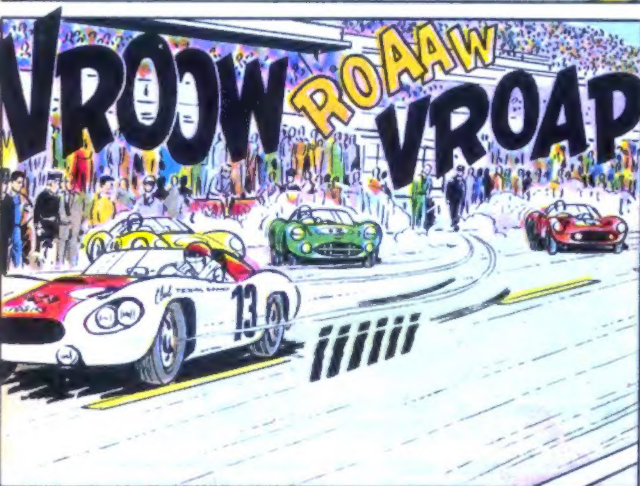

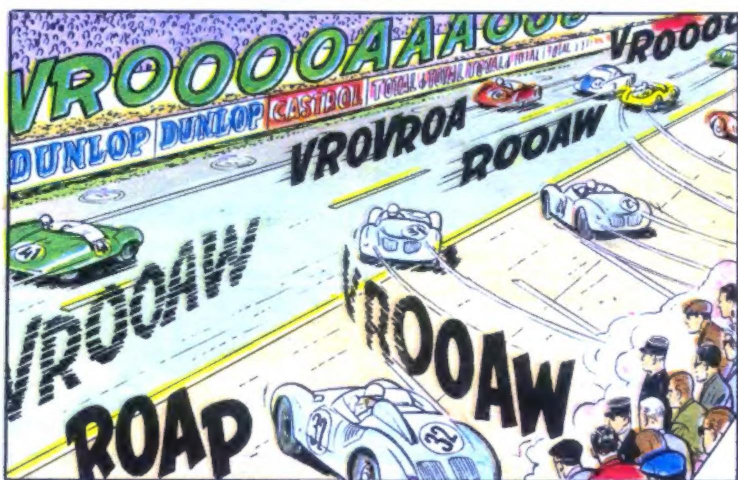

DE 13 IS AAN START

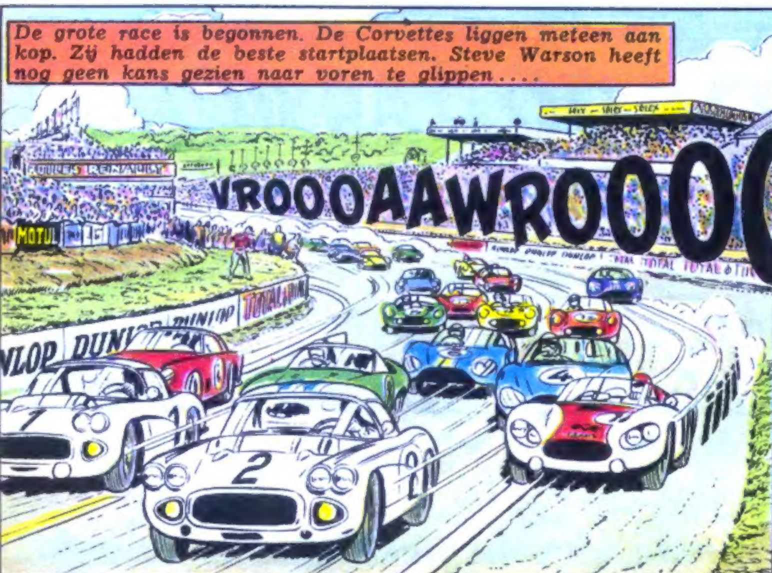
Er is een 13 aan de start bij de 24 Uren van Le Mans, een Amerikaanse Bocar, en de coureurs zijn oude bekenden van Steve Warson....

Dan gaat de vlag omlaag! De coureurs sprinten naar hun wagens....

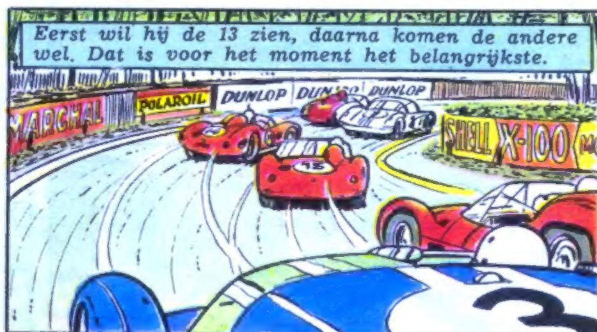

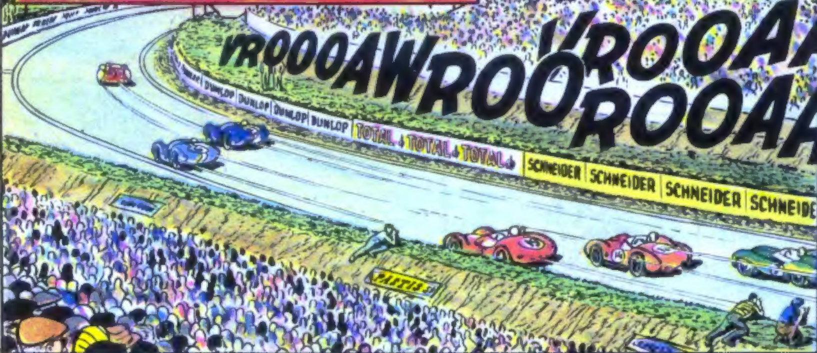
De grote race is begonnen. De Corvettes liggen meteen aan kop. Zij hadden de beste startplaatsen. Steve Warson heeft nog geen kans gezien naar voren te glippen....

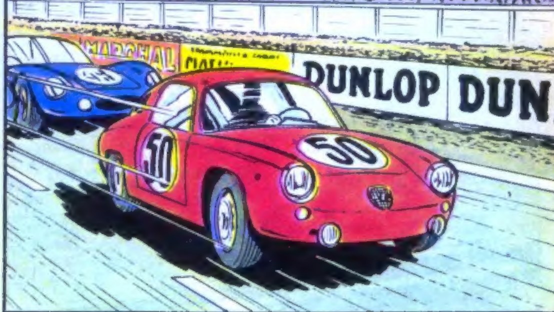

Eerst wil hij de 13 zien, daarna komen de andere wel. Dat is voor het moment het belangrijkste.

Na de start blijft het publiek kijken totdat de coureurs opnieuw voorbij razen. Na vijf of zes ronden verlaten de meeste mensen hun plaatsen om naar het „Dorp van de 24 Uren" te gaan. Het is een gezellige boel daar. Er is een kermis gebouwd en er zijn restaurants, danszalen en bioscopen. Vrolijke muziek uit de luidsprekers mengt zich met het doffe geraas van de zestig racewagens, die een fel gevecht leveren en elkaar de zege van deze, zo belangrijke, race betwisten. Op de tribunes zijn hier en daar nog wat toeschouwers, maar de meeste staanplaatsen zijn leeg.

Terwijl de coureurs voortrazen, gaan wij eens een kijkje nemen op het beroemde

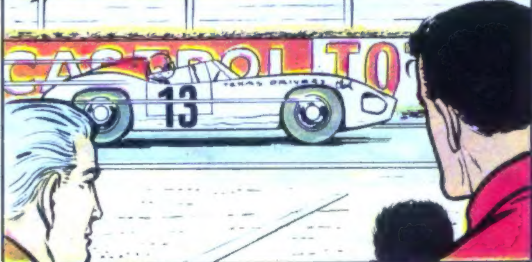
CIRCUIT VAN LE MANS. Totale lengte van de baan: 13.461 meter. Ontworpen door L' Automobile Club de l' Ouest.

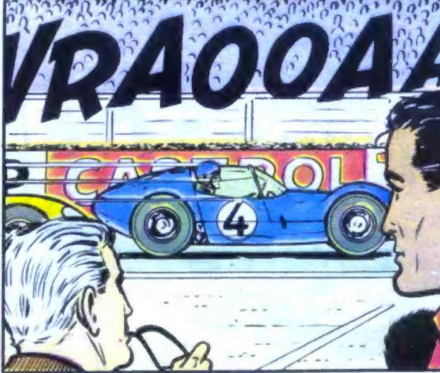
Oppervlakte van het terrein, inclusief tribunes en omheining: 50 hectaren. Zesduizend plaatsen op overdekte tribunes, twaalf km bankenrijen. Parkeerruimte voor 25.000 wagens. Twaalfhonderd marechaussees bewaken 't terrein. Er is een vliegveld op 100 meter van het circuit. Een kampeercentrum biedt plaats aan 1500 mensen. Duizend woonwagens kunnen op het terrein een plaatsje vinden.

De eerste „24 Uren van Le Mans" werden gereden in 1923. In de laatste wereldoorlog werd het circuit vernield, maar in 1949 weer hersteld. Vanaf dat jaar worden de „24 Uren" weer geregeld gereden. In 1956 werden de pits en het circuit helemaal vernieuwd. 300.000 kijkers kunnen nu een van de meest opwindende races ter wereld zien.

BOCHT VAN MULSANNE
SEINHUISJES
RECHTE WEG VAN HUNAUDIÈRES
BOCHT "TERTRE ROUGE"
Hier maakte Wilbur Wright in 1908 zijn eerste vlucht
STAANPLAATSEN
LE MANS
STAANPLAATSEN
K
K
DORP
PITS
START EN FINISH
BOCHT VAN INDIANAPOLIS
BOCHT VAN ARNAGE
"WITTE HUIS"
VLIEGVELD
TRIBUNES
O N Z W

KILOMETERPAAL — INGANGEN — PARKEERPLAATS — KAPEL — VERPLEEGDIENST — K: KAMPEERTERREIN

De race is begonnen, de eerste krachtmeting is al voorbij...

De Bocar hoeft in niets onder te doen voor de „Vaillantes"!

Ivanhoe

MAAR GELOOF ME DAN TOCH! IK BEN GEEN STROPER! IK VOND....
SCEAF, EEN HORIGE VAN DE SAKSISCHE JONKER BALDWIN ONTDEKT EEN GEWOND HERT OP HET GRONDGEBIED VAN DE RIDDER MAURICE DE BRACY. SCEAF WORDT DOOR TWEE JAGERS VAN DE BRACY BIJ HET HERT BETRAPT.

ZWIJG EN GA MEE.
EN VERZET JE NIET, LEUGENAAR!
IK ZWEER U, IK WEET VAN NIETS!

GENADE! IK....
GEEN PRAATJES! KOM MEE!

GESCHROKKEN KOMT SCEAFS VROUW HUN HUISJE UIT....
SCEAF! WAT IS ER GEBEURD?
IK WORD VAN STROPERIJ BESCHULDIGD! GA NAAR HEER BALDWIN EN ZEG HEM DAT...
HOU JE MOND! LOOP DOOR!

JONKER BALDWIN, VERDIEPT IN EEN PARTIJ SCHAAK MET IVANHOE, WORDT DOOR EEN BEDIENDE GEWAARSCHUWD.
DE VROUW VAN SCEAF IS HIER, HEER. ZIJ VRAAGT U DRINGEND TE SPREKEN.
DE VROUW VAN SCEAF? NOU, LAAT HAAR MAAR BINNEN.

HET IS ONTZETTEND, EDELE HEER! TWEE JAGERS VAN HEER DE BRACY BETICHTEN SCEAF VAN STROPERIJ. MAAR HIJ IS GEEN STROPER. DAT WEET U TOCH OOK, HEER?

SCEAF EEN STROPER? DAT IS NATUURLIJK WEER EEN STREEK VAN DIE DE BRACY! MAAR DAT GA IK HEM EVEN GAUW AFLEREN!
BEHEERS JE, BALDWIN. JE KOMT IN MOEILIJKHEDEN. MAAR JE HEBT EIGENLIJK GELIJK OOK!

ZADEL ONMIDDELLIJK MIJN PAARD!
MIJN SCHILDKNAAP GURD ZAL JE WEL NAAR HUIS BRENGEN. MAAK JE MAAR GEEN ZORG...

ALS DAT MAAR GOED AFLOOPT...

OP EEN AFSTAND GEVOLGD DOOR ZIJN SCHILDKNAAP, NADERT DE VERONTWAARDIGDE BALDWIN DE BURCHT VAN DE BRACY...

EVEN LATER....

OPZIJ JULLIE! LAAT ME ER DOOR!

DE BRACY, WAT BEN JE VOOR EEN... EH... HÉ, PRINS JAN, U OOK HIER?

ZOALS JE ZIET, JA. MAAR WAT KOM JE HIER MET OPGESTOKEN ZEILEN BINNENSTORMEN? LEREN JULLIE SAKSERS DAN NOOIT MANIEREN?

WIJ SAKSERS MANIEREN LEREN? PROBEERT U DIE LIEVER DE BRACY BIJ TE BRENGEN! DIE WAAGT HET OM....

PAS OP JE WOORDEN, BALDWIN!

JULLIE SAKSERS HEBBEN ALTIJD ZO'N HOOP PRAATS, VEEL GEBLAF, MAAR ALS HET OP BIJTEN AANKOMT...

DAN BIJTEN WE OOK, PRINS JAN! HIER IS 'T BEWIJS!

MISSCHIEN DENKT U ER NU ANDERS OVER!

LAAT DIE... VLEGEL DIRECT IN JE KERKERS OPSLUITEN, DE BRACY! HIJ HEEFT HET WETTIG GEZAG BELEDIGD! DAAR ZAL HIJ ZWAAR VOOR BOETEN!

EN IVANHOE IN GESPANNEN AFWACHTING...

ALS BALDWIN MAAR GEEN DOMME DINGEN DOET. HET IS ZO'N DRIFTKOP...

BOB SPAAK op zijn sport praatstoel

KAMPIOEN WORDEN IS ECHT NIET EENVOUDIG

WE naderen het einde van het jaar, van 1964, waarin op sportgebied zo wel het een en ander gebeurd is. Nou ja, jullie weten dat zelf. Als je niet in Innsbruck, in Parijs of in Tokio was, dan heb je, als je 's avonds maar lang genoeg **uit** je bed en **in** de huiskamer wist te blijven, de grote sportgebeurtenissen op het tv-scherm kunnen meemaken en was je er dus als het ware zelf bij. Alleen heb je niet aan al die sportmensen kunnen vragen wat ze gedaan of gelaten hadden om het zo ver te brengen, dat ze in Olympische wedstrijden of wereldkampioenschappen aan de start konden komen. Ik heb het natuurlijk over de uitblinkers, niet alleen over de kampioenen, maar ook over de mensen die na felle strijd met een vierde, vijfde of zesde plaats genoegen moesten nemen. Kijk, er komen naar de Olympische Spelen óók jongens en meisjes, mannen en vrouwen, die nog enorm veel te leren hebben. Daar is niets tegen. Alles moet geleerd worden, ook sport. Ik herinner me een zekere Karunananda, een Ceylonees, iemand van het eiland Ceylon dus. Je gelooft het misschien niet, maar deze Karunananda heeft van alle 10-km-lopers in Tokio's Nationale Stadion het meeste applaus gekregen, hoewel hij vèruit de zwakste was en eigenlijk nog lang niet aan deelneming aan zulke belangrijke wedstrijden toe was. Dat zat zo. Karunananda speelde in de eerste van de 25 ronden een opvallende rol: hij liep enkele meters op kop en alle anderen vonden dat goed. Het duurde maar even, want daarna gingen er een paar jongens werkelijk hard lopen, maar we hadden Karunananda toch gezien. We verloren hem uit 't oog. Hij was er nog wel, maar iedereen zat naar Clarke en Mills en Wolde en Gamoudi te kijken, die met z'n vieren de ene ronde na de andere voortraasden en alles en iedereen passeerden. Goed, het was de prachtigste en adembenemendste 10-km-race die ik van m'n leven gezien heb, maar daar gaat 't nu niet om. Toen iedereen binnen was en de mensen allang uitgeklapt waren, liep er nog een mannetje door: Karunananda. Ze dachten dat hij op weg was naar de finish, maar toen hij de eindstreep bereikt had, begon hij aan een volgende ronde. De mensen vonden dat dapper en klapten. Opnieuw naderde de Ceylonees de eindstreep, aangemoedigd door het publiek, en weer ging hij door. Nu schoten de mensen in de lach, maar Karunananda stoorde zich daar niet aan, hij draafde maar door. Iedereen dacht dat hij nu werkelijk aan z'n laatste ronde bezig was en men begeleidde hem, waar hij passeerde, met gejuich en applaus. Maar men vergiste zich (Karunananda overigens niet), want de láátste ronde moest nog komen. Onder stormachtige toejuichingen en hartelijk gelach van tienduizenden begon de Ceylonees eindelijk aan de slotronde. Ik geloof echt dat niemand tijdens de Spelen van Tokio zo'n lawaai heeft ontketend als juist deze hardloper (nou, eh, **hard**loper is wel een beetje overdreven!?), die voor deelneming aan zo'n belangrijke wedstrijd eigenlijk nog niet klaar was. Maar alles moet geleerd worden en misschien wordt Karunananda nog wel'ns iemand die records breekt.

Nee, ik had het dus over de uitblinkers en over wat zij wel moeten doen om het zover te brengen. Dat is verschrikkelijk veel! Een man als de Belgische marathonloper Aureel Vandendriessche legt per dag gemiddeld 60 km af. Nee, meneer, niet in z'n auto, want die heeft-ie voor zover ik weet niet eens, maar gewoon met de **benenwagen!** Zelfs op de ochtend vóór de marathon in Tokio ging Aureel, die aan deze manier van sportbeoefening een hartslag heeft overgehouden van 31 slagen per minuut (ik ben al blij als ik er 72 heb!), nog op stap voor zijn dagelijkse portie kilometers en zoals hij traint, trainen al die jongens van de lange afstand. Lopen, lopen, lopen! Lopen om uithoudingsvermogen te krijgen, lopen om snelheid te krijgen, maar 't is altijd lopen. Zoals 't bij de zwemmers en zwemsters altijd zwemmen is, kilometers zwemmen. Plus natuurlijk een gezond leven van vroeg slapen en vroeg weer op, training met gewichten enz. enz. En dat niet gedurende drie weken of drie maanden, maar gedurende jaren. Dan heb je een kans, aan de kop te komen, dan word je misschien wel uitgestuurd naar zulke toernooien als de Olympische Spelen. Je moet er echt verschrikkelijk veel voor over hebben en je moet tevens ontzettend veel opofferen wat voor andere mensen, die zich over sport aan de top geen zorgen hoeven te maken, gezellige, prettige dingen zijn. Je vrienden gaan een avondje uit, **jij** moet bijtijds onder de wol. We hebben het er in Tokio weleens over gehad of het nu zo prettig is om te trainen voor bijvoorbeeld de Olympische Spelen; om halve dagen in het water te liggen en steeds maar weer kilometers te zwemmen; om iedere dag, mooi weer of slecht weer, de weg op te gaan of op de baan te staan en maar te lopen of kogel te stoten tot je een ons weegt. Is het wel zo leuk als het lijkt? Ja, als je succes hebt, een gouden of een zilveren plak wint, **dan** kun je lachen. Maar vóór je zover bent! Dan moet je een doorzetter zijn en vergeten dat er allerlei dingen zijn, leuke dingen, waar je niet aan toekomt. Zouden jullie dat willen? Je zegt misschien „ja", maar kampioen worden is echt niet eenvoudig.

ZORRO

NOG STEEDS ZWERFT EL CUCHILLO MET ZIJN BENDE ROND LOS ANGELES....

HÉ, DAT IS EEN VAN EL CUCHILLO'S MANNEN!

HM, ER ZITTEN HIER MIJ TEVEEL MEXI-CANEN!

GARCIA! KOM ER BIJ ZITTEN, DAN KUNNEN WIJ DRIN-KEN OP HET WEL-SLAGEN VAN HET HUIDENTRANS-PORT!

ALS U HET GOED VINDT, DON DIEGO, ZOU IK GRAAG OP IETS ANDERS WILLEN. DRINKEN...
EN DAT IS?

OP DE TWINTIGDUIZEND AMERIKAANSE DOLLARS, DIE MET HET SCHIP UIT BOSTON MEE-KOMEN ALS BETALING VOOR DE HUIDEN!
SST! DAT HOEFT NIET IEDEREEN TE WE-TEN!

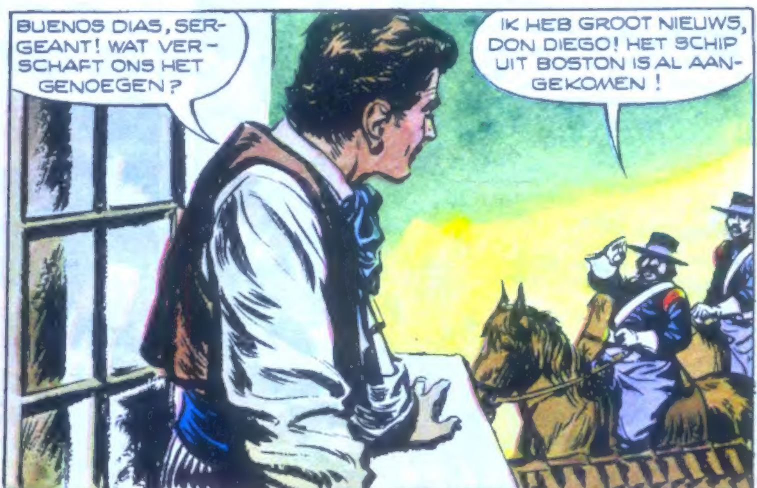

HOOR JE DAT?!

BOVENDIEN, HET KAN NOG MAANDEN DUREN VOOR HET SCHIP HIER IS!
VOLGENDE WEEK KOMT HET AAN! MAAR DAT WEET U TOCH OOK!

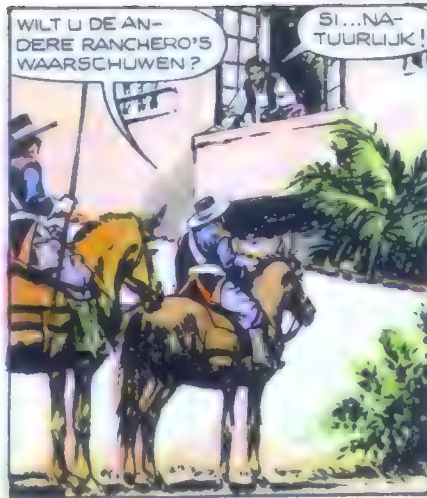

LATER...
CUCHILLO ZAL WEL GELD NODIG HEB-BEN... EN NU WEET HIJ ONGETWIJFELD AL WAAR HIJ HET KAN VINDEN!

WAT STOM VAN GARCIA OM ZIJN MOND VOORBIJ TE PRATEN! IK... DIEGO! INTERESSEERT HET JE DAN NIET?
EH? O, JAWEL, VADER.

MAAR ZOU CUCHILLO ER NIET TOCH WEL ACHTER GEKOMEN ZIJN?
ONZIN! IK BEGRIJP NIET HOE JIJ... DIEGO! DAAR KOMT GARCIA AAN MET AL ZIJN LANSIERS!

BUENOS DIAS, SER-GEANT! WAT VER-SCHAFT ONS HET GENOEGEN?
IK HEB GROOT NIEUWS, DON DIEGO! HET SCHIP UIT BOSTON IS AL AAN-GEKOMEN!

DE HUIDEN ZIJN ONDERWEG NAAR SAN PEDRO, WAAR WIJ NU OOK NAAR TOE GAAN. VANAVOND KOMEN WIJ TERUG ...MET DE DOLLARS!

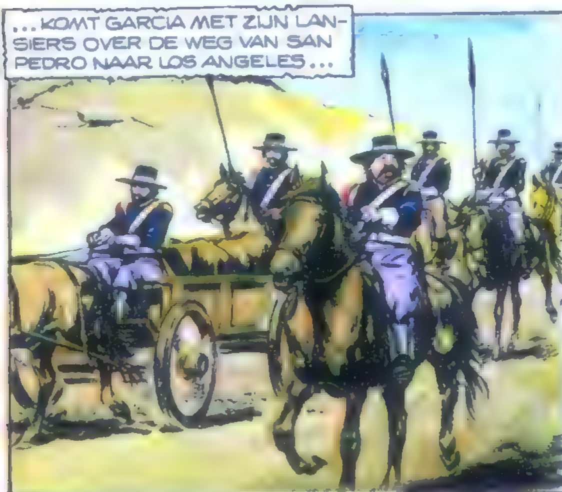

WILT U DE ANDERE RANCHERO'S WAARSCHUWEN?
SI...NATUURLIJK!

IK MAG WEL AANNEMEN DAT GARCIA DIT NIEUWS OVERAL HEEFT RONDGEBAZUIND. EN DAT DUS OOK EL CUCHILLO OP DE HOOGTE IS!

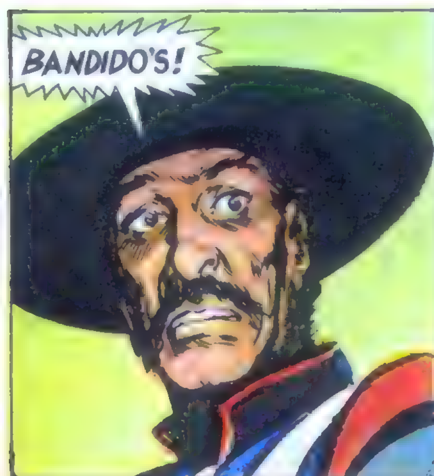

DIT IS MAAR AL TE WAAR...
HIER ZULLEN WIJ WACHTEN. DEZE KEER MAG ER NIETS TUSSENKOMEN...

TEGEN DE AVOND, IN DE GEHEIME KAMER VAN DE HACIENDA DE LA VEGA...
ZORRO MOET WEER INGRIJPEN, BERNARDO. GELUKKIG KUNNEN WIJ DEZE KEER REKENEN OP DE RANCHERO'S, DIE DE KOETS TEGEMOET ZULLEN RIJDEN.

EN TERWIJL ZORRO ZICH OPWEG BEGEEFT...

...KOMT GARCIA MET ZIJN LANSIERS OVER DE WEG VAN SAN PEDRO NAAR LOS ANGELES...

...ALS OPEENS!
BENG!
BENG!

BANDIDO'S!

RIJDEN DAN TOCH! HARDER!

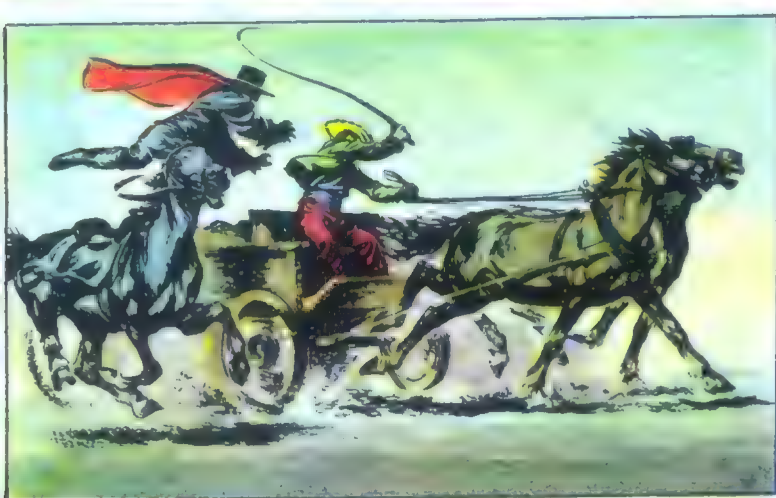

DAAR NAAR TOE! ZOEK DEKKING!

IK BEN NET OP TIJD!
BENG! BENG! BENG!

WIJ ZULLEN DE LANSIERS WEL EVEN BEZIGHOUDEN. JIJ SPRINGT OP DE KAR EN RIJDT WEG!
SI...

HET PLAN WERKT...
BENG!
BENG!

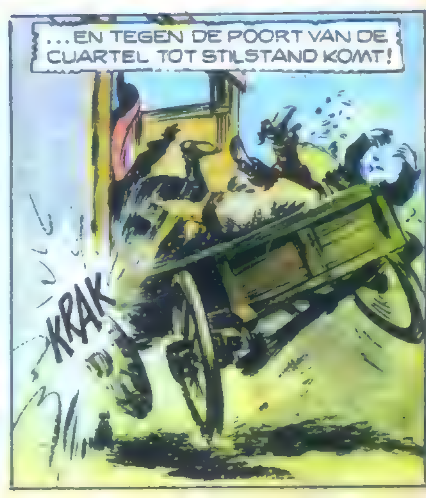

DE WAGEN! DE DOLLARS! EN... ZORRO!

DON ALESSANDRO! DE RANCHERO'S! NET TE LAAT...

TERWIJL ZORRO CHATO OVERMEESTERT, JAAGT EL CUCHILLO DE WAGEN ACHTERNA...

...DIE DE PUEBLO INDAVERT...

...EN TEGEN DE POORT VAN DE CUARTEL TOT STILSTAND KOMT!
KRAK

CUARTEL DE LOS ANGELES
DIT IS MIJN KANS OM MET HEM AF TE RE-KENEN !

STA OP, ZORRO, EN VECHT !

INTUSSEN...
GOUD ! DOLLARS! GRIJPEN EN DAN WEG WEZEN !

EL CUCHILLO SPRINGT OP ZORRO AF ...
MAAR DE GEMASKERDE VANGT HEM OP EN DAN...
OEF!

ZO, NU ZULLEN JULLIE ER WEL GENOEG VAN HEB-BEN !
OPZIJ ! OPZIJ!

HEM ACHTERNA ! DE HELFT VAN DE LANSIERS BLIJFT HIER OM DE GE-VANGENEN EN DE DOLLARS TE BEWAKEN !

VERDWENEN !
MAAR ZIJN PAARD HEB-BEN WE !
SUFFERD ! DAT IS HET PAARD VAN EL CUCHIL-LO !

EN DE VOLGENDE DAG ...
IK HEB U GEMIST BIJ HET GROTE GEVECHT , DON DIEGO!
SI, IK...
IK WEET HET. U BENT GEEN .. HELD .

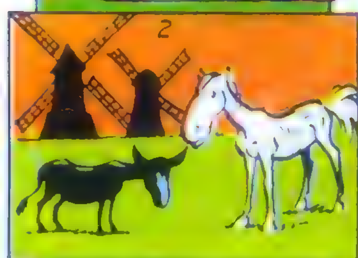

EN SERGEANT GARCIA IS MANS GENOEG OM ZELF EEN BENDE BOEVEN IN TE REKENEN !

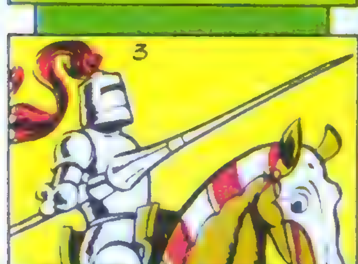
wie puzzelt er mee?

De oplossingen van deze puzzels vind je op pagina 30.

DE INDIAAN VAN DE PRAIRIE

Zijn twee handen bracht de Indiaan voor zijn gezicht, palmen omhoog, vingers naar voren, pinken tegen elkaar; toen bewoog hij zijn linkerhand naar links, zijn rechterhand naar rechts. Met dat gebaar duidde hij zijn jachtgebied aan, de prairie, die onafzienbare golvende grasvlakte waar miljoenen bisons hebben gegraasd, waar nog geen honderd jaar geleden de Indiaan een heldhaftige maar hopeloze strijd voerde om zijn land en voor zijn vrijheid. Zijn land, dat was het, van de Golf van Mexico tot de Hudson Baai in het hoge noorden, van de „rivier waarin al het water samenstroomt" (Mississippi) tot de Rocky Mountains, een gebied zo groot als van Amsterdam tot Moskou en naar het Zuiden tot ver in de Sahara . . . .

AAN het eind van de laatste ijstijd, zo'n twintigduizend jaar geleden, verbond een nauwe ijsbrug Azië met Noord-Amerika, waar toen nog geen menselijk wezen ooit een voetafdruk had achtergelaten. Over die brug kwamen dieren naar de „nieuwe wereld": reusachtige kamelen, geweldige bizons, holenberen, sabeltandtijgers, mammoeten. In hun spoor volgde de jager, gekleed in dierehuiden, met als enig wapen een speer met een stenen punt. De dieren verspreidden zich, trokken naar het zuiden, naar warmere streken, waar planten en bomen groeiden, en steeds volgde de jager, die de pijl en boog uitvond en wilde honden africhtte om hem te helpen bij de jacht. Euwenlang zwierf hij door het land, levend van vlees, maar ook van vruchten, noten en zaden, tot er iets wonderlijks gebeurde, dat zijn hele wijze van leven veranderde. Hij ontdekte dat wilde zaden geplant konden worden, dat ze uitgroeiden en vruchten voortbrachten. Zo werd de jager een landbouwer, die veel ontwikkelde van wat de wereld nu nog eet: maïs, aardappels, pinda's tomaten. Maar om te kunnen oogsten wat gezaaid werd, was het noodzakelijk dat hij een tijd op één plaats bleef, omdat de gewassen verzorgd moesten worden. Een gevolg daarvan was dat overal in Amerika hutten verschenen, dorpen: in de noordelijke bosstreken wigwams, tentpalen, waaromheen stroken boombast werden gedraaid; in het zuidwesten bouwden de Navajo's hutten van aarde, die ze „hogans" noemden; de Wichita's maakten grashutten en de Pueblo-Indianen hakten hoge gebouwen uit in de rotsen. Vóór Columbus naar Amerika kwam, woonden er meer dan een miljoen Indianen, maar een paard hadden ze toen nog nooit gezien. Het zware sjouwwerk werd opgeknapt door de hond. In de loop der jaren was de reusachtige bizon uit de ijstijd verdwenen, maar zijn kleinere verwant, de Amerikaanse bizon, zwierf in steeds grotere kudden over de prairie tot de vlakte

tussen het Rotsgebergte en de Mississippi haast schuilging onder die ruwharige kolossen. Met zoveel vlees voorhanden liet de Indiaan zijn akkers achter en werd weer de jager op groot wild, maar gemakkelijker kreeg hij het daardoor niet. De allereerste pijl kon een hele kudde op de vlucht jagen, met een snelheid die de dieren voor de Indiaan onbereikbaar maakte. En dus zocht hij zijn toevlucht in listen, zoals het zich verbergen onder een bizonhuid, om ongezien tot vlakbij de kudde te kunnen sluipen. Omdat een volwassen bizon al gauw zo'n tweeduizend pond weegt, bleek het slepen van de geschoten prooi terug naar het kamp teveel moeilijkheden op te leveren en bouwde de Indiaan zijn tipi van lichte dierehuiden, omdat het gemakkelijker was zijn huis te verplaatsen dan die enorme berg vlees. De bizon leverde de jager voedsel, kleding, werktuigen die uit de beenderen werden gemaakt omdat hout schaars was op de prairie, wol, en lijm die uit de hoeven werd gekookt. De Indiaan was de „grote geest" dankbaar voor zijn bizon. Nooit zou hij de dieren doden alleen maar voor de sport.

Dit alles veranderde met de komst van de blanke man. Columbus zette voet aan wal op de kust van wat hij dacht dat Indië was en noemde de bewoners van het land dus „Indianen". Na de Nina, Pinta en Santa Maria van Columbus volgden al gauw andere Spaanse schepen, die vreemde, viervoetige wezens naar de oostkust van Mexico brachten. Eerst dacht de rode man dat het paard een beest was met twee hoofden, tot hij zag dat de ruiter geen deel uitmaakte van het dier. De Spanjaarden hadden verhalen gehoord, opwindende verhalen over de fabelachtige rijkdommen in de steden van de nieuwe wereld... en die verhalen waren waar! Goud en zilver was er te vinden, tot Cortez en zijn Spaanse ruiters de Indianen versloegen en hun schatten veroverden. Maar hoewel de Spanjaarden de rijkdom-

men weghaalden, lieten zij iets achter dat veel belangrijker was dan goud, want tijdens de verschillende veldslagen ontsnapten sommige paarden, die de wildernis opzochten en zich daar uitbreidden. Al heel gauw had de Indiaan ontdekt dat de „geheimzinnige hond", zoals zij het paard noemden, de oplossing was voor een van zijn grootste problemen. Hij kon nu sneller, verder en vaker reizen dan ooit tevoren. Het wegblijven van de bizons betekende vroeger hongersnood, maar nu kon hij de kudden volgen over de onafzienbare vlakten en hij werd een nog betere jager.

En toen kwam de pionier, de blanke man die naar het westen trok. De Indiaan zag de overdekte wagens komen en hij wachtte af. Als er een ontmoeting tussen de twee plaatsvond, was die vriendschappelijk en werd daarbij de vredespijp gerookt. Maar geleidelijk rees het wantrouwen van de rode man, want hij werd verdreven van zijn eigen grond. Het bleekgezicht zocht de mooiste streken uit om zich te vestigen, sloot een verbond met de Indiaan, maar brak dat zogauw hij zich de sterkste voelde. In de tipi's ontstond zo verbittering. Maar nog was de strijd niet in volle hevigheid ontbrand. Weer werd een verbond gesloten, dat zou duren „zo lang het gras groeit en het water stroomt". Maar de blanke man verbrak het. En de huifkar werd gevolgd door de trein, die steeds meer pioniers bracht naar het land van de Indiaan. De spoorwegarbeiders hadden voedsel nodig, dus werden beroepsjagers aangenomen om voor vers bizonvlees te zorgen. Maar toen duurde het niet lang meer, of het jagen op bizons was een sport geworden in plaats van een noodzakelijkheid. Zelfs de conducteurs en de passagiers schoten vanuit de ramen van de rijdende treinen op de dieren. Scherpschutters gingen er trots op, in één maand drieduizend bizons te hebben geveld, en de kudden werden kleiner, steeds kleiner. En toen de blanke verder binnendrong in het land van de rode man en zijn kostbare kudden met de ondergang bedreigde, beschilderde de Indiaan zich met zijn oorlogskleuren en zijn krijgskreet schalde door heel Amerika. Te paard en gewapend met het geweer van de blanke, werd de Indiaan een krijger, die het tegen iedereen kon opnemen. Veel verwoede en bloedige gevechten werden gevoerd, soms eindigend met een overwinning, soms met een nederlaag voor de blanken, maar zij bleven komen! „Wasicu" noemde de Indiaan ze, wat wil zeggen: „zoveel, dat je ze niet kunt tellen". De blanke man kwam op het idee, de voedselvoorraad van de Indiaan te vernietigen; in een paar jaar waren van de zestig miljoen bizons in Amerika misschien nog driehonderd dieren over. Met het verdwijnen van zijn geliefde bizon kwam er tevens een einde aan het vrije leven van de rode man. In die tijd was de algemeen geldende regel: de enige goede Indiaan is een dode Indiaan. Weggestopt werden de overlevenden in reservaten, die ver van hun vertrouwde jachtgronden af lagen, om ze niet de kans te geven terug te kunnen keren en weer in opstand te komen. Maar toch keerden er nog terug, over afstanden van duizenden kilometers, uit heimwee, maar ook uit woede, want wéér had de blanke zijn beloften gebroken. Voedsel zou er zijn in de reservaten, in overvloed, maar het kwam niet. En schraal was de grond die de Indiaan kreeg toegewezen. Honger, bittere honger dunde de stammen nog meer uit.

Eén keer nog leek de Indiaan tegen al dit onrecht in opstand te komen. De rode man danste om de doden terug te laten keren en de bizon, om een nieuwe aarde te krijgen, zonder bleekgezichten. Maar voor het tot een algemene uitbarsting kwam, had de blanke man al toegeslagen. Overal klonken geweer- en kanonschoten, die een trieste stilte achterlieten. En een prairie waarin de enige levende wezens de rondcirkelende gieren waren.

Nu nog wordt van de Indiaan geëist dat hij zich aanpast bij de gewoonten en gebruiken van de blanke, die daarbij vergeet dat de rode man overweldigd en onderdrukt is, dat Amerika ééns van de Indiaan was....

POWWOW

Enkele maanden geleden werd er achter het Rijksmuseum voor Volkenkunde in Leiden een grote Indianen-powwow gehouden, waar verschillende groepen jongens en meisjes, gekleed en geverfd als echte roodhuiden, oorspronkelijke Indianendansen en -spelen hebben opgevoerd. Tijdens die bijeenkomst heeft onze fotograaf de foto's genomen die je bij dit en de volgende artikelen in deze serie zult zien!

DE verschillende Indianenstammen hadden en hebben elk een eigen taal of minstens een eigen dialect. Een afstand van een kilometer of twintig tussen twee stammen was soms al voldoende om de taal van de ene stam volkomen onbegrijpelijk te laten zijn voor een lid van de andere stam. Hieruit ontstond een van de grootste uitvindingen van de rode man: de gebarentaal. Met zijn handen vormde de Indiaan woorden en zinnen die voor iedereen „verstaanbaar" waren.

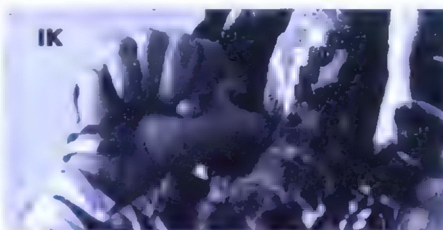
Ook wij gebruiken dagelijks gebaren om woorden of begrippen aan te duiden. Neem alleen maar 'ns het ja-knikken en nee-schudden, het dag-zwaaien of het opsteken van de duim als het goed gaat.

Voor de Indiaan was zo'n „taal" een noodzakelijkheid, vooral voor de prairie-Indiaan, die een tijd lang voornamelijk van de bizonjacht leefde en tijdens zijn trektochten achter de kudde aan vaak in contact kwam met andere Indianen, die soms wel dezelfde leefwijze en dezelfde gewoonten hadden, maar een volkomen andere taal spraken. Het begon met simpele gebaren, een „how" met de opgestoken hand, waarmee tevens de vriendschappelijke bedoelingen van de „spreker" werden aangegeven, gebaren waarmee werd aangegeven dat een andere stam in aantocht was, uit hoeveel mensen die bestond, een uitnodiging om mee te gaan jagen of mee te eten. Hieruit is de Indianengebarentaal ontstaan met zijn duizenden tekens.

Wat voor de Indianen een noodzaak was, kan voor jullie een machtig spel worden, want is het niet leuk, elkaar iets te kunnen vertellen wat anderen totaal niet begrijpen? Een soort geheimtaal te hebben? Deze week begint in PEP een serie, waarin je telkens een aantal gebaren zult vinden. Bewaar deze afleveringen en leer de taal, dan kun je over enkele weken hele verhalen „gebaren".

Tot de volgende keer, of, zoals de Indiaan dit in gebaren uitdrukt: ik jou zien toekomst!

Bal je rechterhand tot een vuist en raak met de uitgestrekte duim het midden van je borst aan.

Wijs met de gestrekte wijsvinger van je rechterhand naar de persoon die je bedoelt.

Breng je gebalde rechterhand naar je ogen en laat de iets gespreide wijsvinger en middelvinger wijzen in de richting waarin je kijkt.

Breng je twee handen met gestrekte wijsvingers naast elkaar, de linker iets vóór de rechter; daarna moet de rechter voorbij de linkerhand worden gebracht.

De wijsvingers kruisen (waarmee aangegeven wordt de stand van de tipi-palen).

Beschrijf met de platte rechterhand, palm omlaag, cirkelvormige bewegingen van rechts naar links, ter hoogte van de borst.

Rechterhand gebald op kinhoogte, wijsvinger gestrekt omhoog. Voor VADER eerst een paar keer met de rechterhand op de borst kloppen, daarna het teken voor MAN maken.

Houd de rechterhand voor schouder, palm naar voren, w vinger en middelvinger gestre Breng dan de hand omhoog de toppen van de vingers hoogte van de hoofdband

VROUW

Strijk met één of twee handen vanaf oorhoogte naar beneden, alsof haren worden gekamd.

Handen vóór het lichaam, de vingertoppen kruisen.

Houd de gebalde vuist voor de schouder, rug van de hand naar rechts, zwaai de vuist nu naar beneden en breng tegelijk de duim naar voren.

Houd de platte hand voor het lichaam, de rug van de hand naar rechts. De vingers wijzen naar voren en iets naar beneden. Beweeg de hand nu naar voren en breng de vingers omhoog.

Houd de platte handen naast kaar voor het lichaam, bew de ene hand omhoog, naar vo en weer naar beneden, daa de andere, waarmee zo dus lopen wordt nagedaan.

Maak met de twee losjes gebalde vuisten enkele keren een boksbeweging.

Breng de handen voor het lichaam, iets van elkaar en gekromd. Beweeg ze nu uit elkaar.

Eén hand met gestrekte wijsvinger voor het lichaam, beweeg hem dan enkele centimeters terug en naar beneden, terwijl de wijsvinger zich kromt!

Rechterhand ter hoogte van borst, alsof er een stok in wo vastgehouden. Beweeg de ha omhoog, naar voren, omlaag dan weer terug.

Breng de gedeeltelijk gebalde vuisten dichtbij het hoofd, palmen naar binnen, wijsvingers iets minder gekromd dan de andere vingers, waardoor het idee van de bizonhorens wordt verkregen.

Houd de platte linkerhand met de palm omlaag voor het lichaam, wrijf met de vingertoppen van de andere hand heen en weer over de handrug van pols tot knokkels.

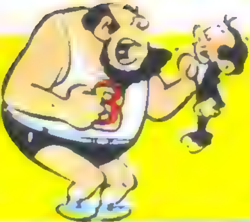
Houd de rechterhand met de palm naar voren bij de rechter schouder, wijsvinger en middelvinger gestrekt en van elkaar.

Houd de rechterhand, palm naar voren, ter hoogte van de schouder, vingers gespreid en omhoog wijzend. Beweeg de hand enkele keren lichtjes van rechts naar links. Dit teken kan ook beduiden: WAT? WAAROM? WAAR? WANNEER?

WIJ = het teken voor IK en daarna ALLEMAAL
ZIJ = het teken voor HIJ en daarna ALLEMAAL
(HIJ = met rechterwijsvinger wijzend naar de persoon, die bedoeld wordt)
JULLIE = het teken voor JIJ en daarna ALLEMAAL

Probeer nu eens de volgende zinnetjes te vormen: Wij zien het huis van de oude vrouw (wij zien huis oud vrouw)
Vechten jouw vader en de grote man? (vraag. jouw vader vechten grote man
Ik ga naar huis. (ik ga mijn (= ik bezit) huis)
Natuurlijk kun je nog veel meer zinnen vormen met de woorden die je nu kent. Doe je best en tot volgende week!

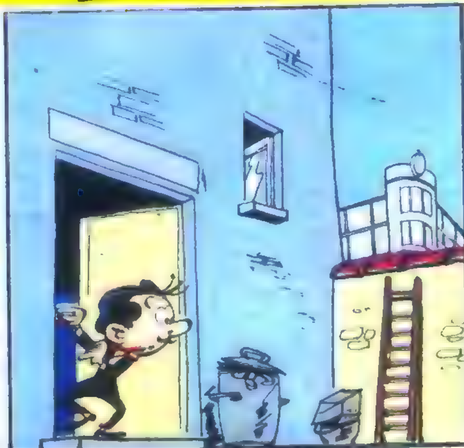

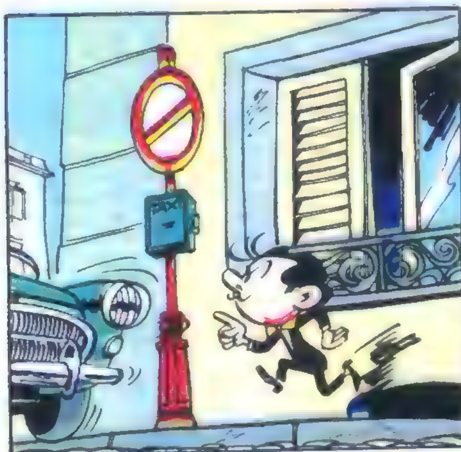
SPAGHETTI DE

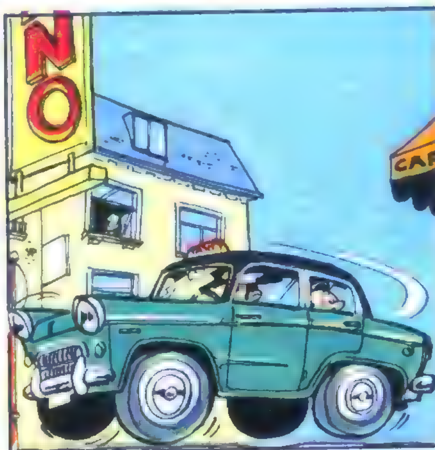

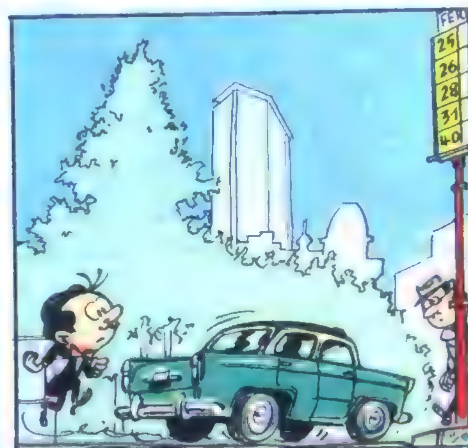

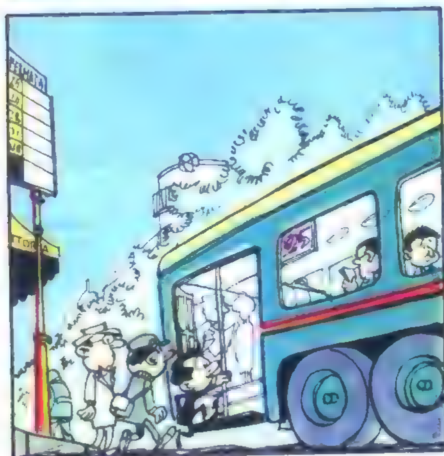

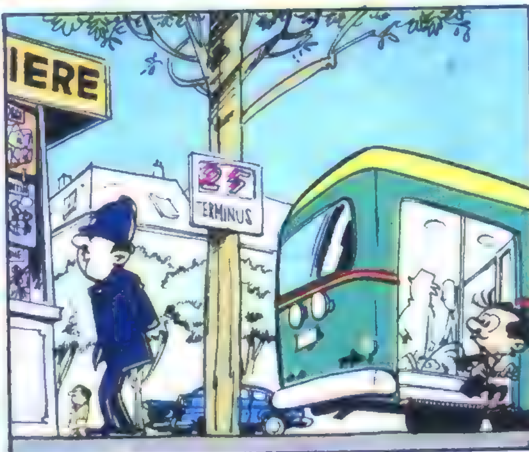

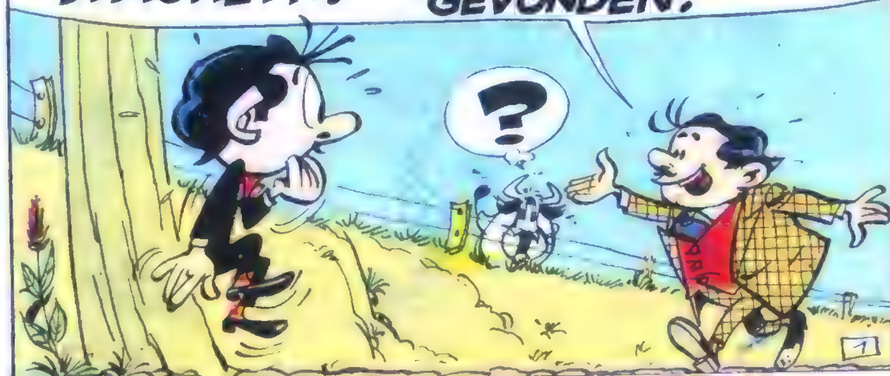

VERDWENEN DIAMANTEN

Het is lang geleden dat wij Spaghetti hebben zien wegvluchten voor zijn neef Prosjoetto. Het ziet ernaar uit dat onze Italiaanse vriend al die weken, al die maanden, is blijven dóórvluchten . . . .

Ja, ik weet er alles van, Prosjoetto, ik ken je verhaaltje. Mijn moeder was de zuster van de jouwe en wij zijn neven, we groeiden samen op, maar blijf asjeblieft uit mijn buurt, want iedere keer als jij op komt dagen, krijg ik moeilijkheden . . . Wij hebben samen tapioca gegeten en verstoppertje gespeeld, maar doe me een lol en maak dat je weg komt!!!

Spaghetti . . . je bent harteloos. Weet je dan niet meer dat we samen . . .

O ja! Ik heb je opgezocht omdat ik je aan mijn nieuwe baas wilde voorstellen. Ik heb me nú toch een baan . . . Geweldig! En mijn baas! Die moet je leren kennen, Spaghetti.

Valt het je niet op dat ik er zo netjes uit zie? Ik heb dit pak van mijn nieuwe baas gekregen . . .

Prachtig is het! Je ziet er uit om door een ringetje te halen!

Kom even mee naar het restaurant, dan zal ik je alles vertellen.

Ik geef je een uur, maar ook geen seconde meer! Daarna ben ik weg, heb je dat verstaan?

Tien minuten daarna . . .

Ober!

Volgens mijn horloge hebben we op de kop af nog vijftig minuten . . opschieten, oude jongen.

Tweemaal het menu van de dag graag èn een karafje wijn!

Uitstekend, meneer.

Nog tweeënveertig minuten . . . we komen er wel op deze manier . . .

Achilles Tagliatelle is een geweldig zakenman met 'n enorm groot bedrijf. Hij heeft mij aangenomen om belangrijke documenten naar zijn correspondent in New York te brengen.

Een makkelijk baantje en het wordt goed betaald. Bovendien ben ik helemaal in het nieuw gestoken, me dunkt! Als jij soms ook misschien zou . . .

Nog precies 7 minuten! Hoor je dat, Prosjoetto? Zeven minuten!

En nu is het uur om, op de seconde! Prosjoetto, ik heb een uur lang naar je geluisterd en nu is het afgelopen!

Ober, mag ik de rekening van u?

Als jij even betaalt, dan gaan we weg. Ik heb nog geen geld, pas als ik uit New York terug kom, krijg ik mijn salaris.

Bedankt voor je etentje, hoor! Dat heeft mij m'n horloge gekost, ik had óók geen geld! Als je nog eens uitgaat . . .

TORIA

Attanasio

Doe niet zo kinderachtig, Spaghetti, ga mee naar mijn baas. Ik weet zeker dat hij jou óók een baan geeft!

Nou ja, waarom ook niet eigenlijk! Vooruit dan maar.

Wat is er? Last van je voeten?

Ik heb de schoenen van mijn baas aan, maar ze knellen . . .

Laten we even langs mijn huis lopen, dan kan ik een paar andere aandoen. Deze zijn me echt wel een maat te klein.

Als jij ze mooi vindt, mag je ze wel hebben, hoor, ze zijn toch niet van mij . . . neem ze gerust, pas ze maar eens . . .

Ze zitten een beetje krap . . .

Je moet ze nog uitlopen! Kom, dan gaan we naar mijn baas. Hij zal het fijn vinden jou te zien . . .

Maar, Prosjoetto . . Achilles Tagliatelle, dat is toch de gangster die Amerika uitgezet werd! Is dat dezelfde als je baas?

Ja, dat is 'm.

Maar hij is nu een eerlijk man geworden, Spaghetti, zo eerlijk als ik intelligent ben! Geloof me.

NIET WEGLOPEN, SPAGHETTI!

Zo, hier is het. Mijn baas heeft een enorme villa gebouwd. Hoe vind je hem?

Mooi.

Ja, hè?

WIE IS DAAR?

Ik ben het, Prosjoetto, ik heb een afspraak met de baas. Kan ik binnenkomen?

Nee, Spaghetti krijgt niet de kans te ontsnappen...

Kom er maar in.

Boss? Prosjoetto is er en hij heeft nog een andere vent meegebracht. Moet ik ze doorlaten?

Zie je het nu? Mijn baas is een eerbaar, fatsoenlijk burger geworden en hij is erg op zijn rust gesteld.

Wat een keurig personeel!

Hierlangs, jongens, kom maar mee.

Dag baas! Daar ben ik. Mooi op tijd?

?

Wat?! Wie heb je daar bij je? Ik dacht dat we afgesproken hadden, dat JIJ zou komen! Wie is dat?

Mag ik u even voorstellen? Dit is mijn neef Spaghetti. Wij zijn samen opgegroeid en hij is bijna even slim als ik. Kunt u hem misschien aan een baantje helpen? Hij zit zonder . . .

WAAR ZIJN JE SCHOENEN?

?

Daar, baas . . .

Ze passen mij beter dan Prosjoetto en nu heb ik ze aan.

Goed, Prosjoetto, jij kunt gaan. Spaghetti mag in jouw plaats naar New York en jou heb ik niet meer nodig. Beschouw je pak maar als je salaris. Goeiedag!

Het spijt me, maar dat voorstel moet ik afslaan, meneer.

Dat mag je niet.

BOYS! Ik wil hier geen woorden aan vuil maken. Als ik je iets opdraag, dan heb je dat te doen;

Aan mij hoeft u geen woorden vuil te maken, ik ga!

NEE! BLIJF!

Attanasio

...jullie gaan met hem nieuwe avonturen beleven.

RUSSISCH RUIM

ZEVEN N SPOE

Op 12 april 1961 drukten de Russen hun voorsprong in de wedloop naar de ruimte uit in de lancering van een bemand ruimtevaartuig. Aan boord: Yuri Gagarin!

ZEVEN jaar geleden was de ruimte een nog betrekkelijk ongerept gebied. Slechts twee kunstmanen trokken hun banen om onze aarde: de Spoetnik I (gelanceerd 4 oktober 1957) en de Spoetnik II met aan boord de hond Lajka (gelanceerd 3 november van hetzelfde jaar). Beide satellieten waren van Russische makelij. Het was bijna ongelooflijk zoals die Amerikanen in hun „ruimtelijk hemd" waren gezet. Ze hadden zo trots aangekondigd dat zij de eerste kunstmanen zouden lanceren, en het Russische bericht van 17 september dat de lancering van een Russische kunstmaan „weldra zou plaatsvinden", had men niet eens serieus genomen. Ruim drie weken later echter werd dat bericht werkelijkheid en cirkelde de kleine, kogelronde Spoetnik I in een baan om de aarde. De lancering van de 83 kg wegende bol-met-antennesprieten, die met zijn doordringende „bliep-bliep"-signalen in Rusland grote vreugde en trots teweeg bracht, was voor de Amerikanen een bijna vernietigende klap. Bijna vernietigend: want Amerika kwam terug. En nu, zeven jaar na die historische gebeurtenis, is ten koste van miljoenen en nog eens miljoenen dollars en ondanks veel, dikwijls ontmoedigende ervaringen, de achterstand op de Russen omgezet in een voorsprong, die nog altijd groeit. Het vrij eenzijdige ruimtevaartprogramma van de Sowjetunie steekt maar pover af tegen de ongelooflijk gevarieerde Amerikaanse ruimteprojecten. Eigenlijk heeft Amerika alleen op het gebied van de ruimtevaart met bemande cabines nog een achterstand, maar alles wijst erop dat ook die spoedig verleden tijd zal zijn. In de eerste jaren van het ruimteonderzoek, gerekend vanaf 4 oktober 1957, zijn het overigens vooral Russische experimenten geweest die diepe indruk maakten. Het waren immers — tegen ieders verwachting in — juist de Russen die op die datum de eerste kunstmaan ter wereld lanceerden. Het waren opnieuw de Russen die, slechts een maand later, 's werelds tweede kunstmaan in een baan om de aarde schoten. Het hondje Lajka, dat zich aan boord bevond van die Spoetnik II, overleefde zijn ruimtereis niet, maar was niettemin het eerste levende wezen dat om de aarde cirkelde. Mensen nog aan toe, wat gaf dat een opwinding: een hond in een kunstmaan! En wat gaf het bij de dierenvrienden — vooral in Engeland — een verontwaardiging dat het niet mogelijk was het dier levend uit de ruimte te laten terugkeren...

De Russen oogstten niet alleen primeurs met aardsatellieten, maar ook met ruimtetoestellen die de aantrekkingskracht van de aarde volledig overwonnen. Als eerste werd de Lunik I op 2 januari 1959 op de maan afgevuurd, doch deze miste op een afstand van enkele duizenden kilometers zijn doel door een te grote snelheid. De Lunik I was het eerste ruimtetoestel dat, op precies dezelfde manier als onze eigen aarde, een baan om de zon ging beschrijven. De Lunik II was het eerste door mensenhanden vervaardigde toestel dat de maan bereikte. En de derde Lunik, gelanceerd op 4 oktober 1959, de tweede verjaardag van Spoetnik I, seinde vage foto's naar de aarde van de nooit zichtbare „achterkant" van de maan. Dat waren stuk voor stuk opzienbarende prestaties, die steeds maar weer een domper zetten

Boven: Een foto van de „achterkant" van de maan, gemaakt door een Russische Loenik: 1) Moskou-zee, 2) Kosmonautenbaai, 3) Zuidzee, 4) Tziolkowsky-berg, 5) Momonosow berg, 6) Juliot Curie krater, 7) Sowietsky-gebergte, 8) Droomzee. Rechts: Spoetnik I, de eerste kunstmaan.

TE-ONDERZOEK

JAAR
A
TNIK 1

op de Amerikaanse probeersels. En tenslotte zetten de Russen op 12 april 1961 de kroon op hun werk door vanaf een basis in de republiek Kazachstan een ruimtevaartuig te lanceren van maar liefst 4725 kg. Met ditmaal nu eens geen ratten, honden, Guinese biggetjes, fruitvliegjes of plantezaden aan boord, maar een man van vlees en bloed, de 27-jarige luchtmachtmajoor Yuri Aleksejewitsj Gagarin. Het was de Wostok I met aan boord 's werelds eerste ruimtevaarder, of — zoals de Russen zo iemand noemen — „kosmonaut".

Toen had Rusland zo ongeveer alle winst opgestreken die er op dat moment binnen te halen was. En als men geen pech had gehad bij de lancering van onbemande ruimtetoestellen naar de planeten Mars en Venus,

Aan boord van de Spoetnik II was het hondje Lajka, het eerste levende wezen dat in een capsule rond de aarde cirkelde.

zou die winst nog veel en veel groter zijn geweest. Pas vier maanden na de Russische Spoetnik I slaagde Amerika erin een aardsatelliet — de nog steeds om onze planeet cirkelende Explorer I — te lanceren. Twee maanden nadat de Russen hun Lunik I in een baan om de zon hadden gejaagd, zagen tenslotte ook de Amerikanen kans dit te doen met hun Pioneer IV. Op 14 september 1959 sloeg de 392 kg wegende Lunik II op de maan te pletter. Amerika deed dit kunstje pas na op 25 april 1962 met de 330 kg wegende Ranger IV.

De Amerikanen brachten evenwel hun ruimtevaartmachinerie ook op gang.

Een groot winstpunt voor de Verenigde Staten was de op 10 augustus 1960 geslaagde berging van de met instrumenten gevulde neuskegel van de kunstmaan Discoverer XIII. Voordien was nog nooit een ruimtecapsule onbeschadigd uit zijn omloopbaan naar de aarde teruggekeerd. Op 18 augustus van hetzelfde jaar haalde Amerika — met de Discoverer XIV — nog eens hetzelfde huzarenstukje uit. Pas de volgende dag slaagde ook Rusland er voor het eerst in, een ruimtecapsule behouden naar de aarde terug te brengen: de Spoetnik V, het tweede prototype van de latere Wostok-cabines, met aan boord onder meer de honden Bjelka en Strjelka. Een soortgelijk probeersel met de Spoetnik IV was enkele maanden eerder volledig mislukt. En daarna kwamen de Amerikaanse successen met weersatellieten (Tiros en Nimbus), communicatiesatellieten (Telstar, Relay, Echo en Syncom), de ongelooflijke prestaties van de Venus-verkenner Mariner II en de maanverspieder Ranger VII. Om nog maar niet te spreken van die schat aan wetenschappelijke ontdekkingen door de Explorers!

Sjoerd v. d. Werf

(Wordt vervolgd)

Mickey Goofy

TERWIJL MICKEY ZICH LANGS EEN TOUW VANAF DE SMALVOETPAS NAAR BENEDEN LAAT ZAKKEN OM EEN KIJKJE IN DE GROT TE NEMEN, STAAT GOOFY BOVEN OP WACHT OM BIJ HET EERSTE TEKEN VAN ONRAAD ALARM TE SLAAN ......

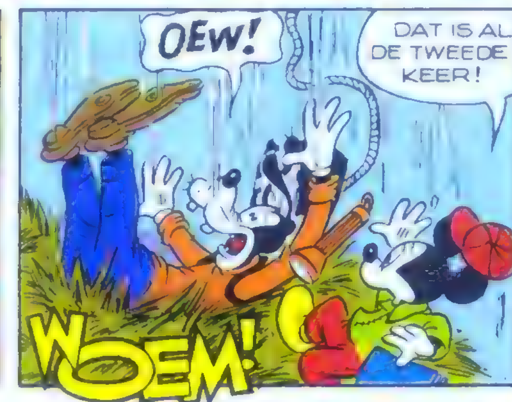

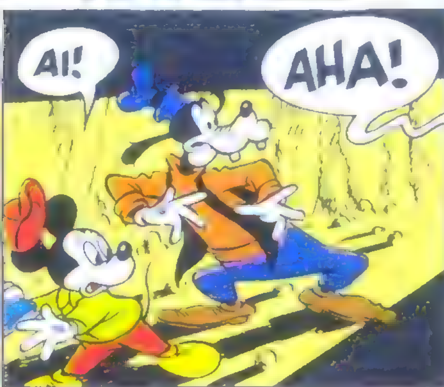

TE LAAT! DAAR KOMT IEMAND AAN!
BONK!
KRAK!

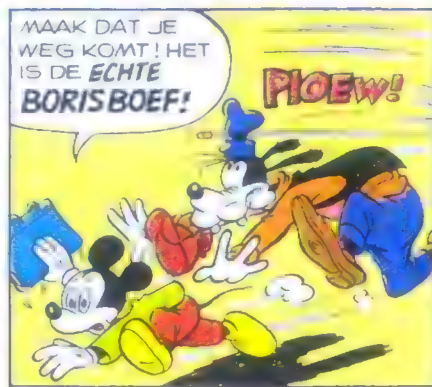

DE TWEE POTTENKIJKERS, DIE SPLEETOOG VERMOMD ALS MIJ, HEBBEN GEZIEN, ZIJN WEER TERUG NAAR DE STAD EN INTUSSEN VOERT MIJN BENDE PLAN 4 UIT! DAARNA ZIJN WE TOE AAN DE LAATSTE RONDE: DE GROTE SLAG!

WAT IS DAT?! EEN ZAKLANTAARN? DIE IS NIET VAN ONS.

DIE KAN ALLEEN MAAR VAN DIE TWEE POTTENKIJKERS ZIJN. NOU! DAN HEBBEN ZE NU WEL IN HUN LAATSTE POT GEKEKEN!

AUW! IK HEB MIJN HOOFD GESTOTEN! IK WOU DAT HET HIER NIET ZO DONKER WAS!
ST! ZACHTJES

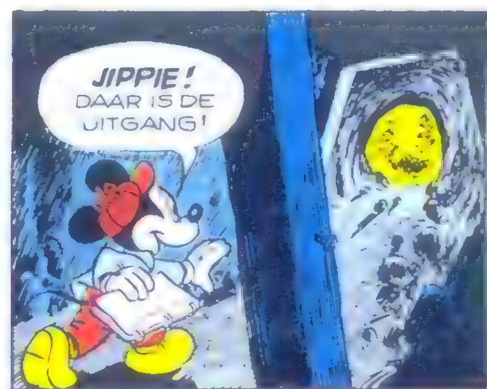

AI!
AHA!

MAAK DAT JE WEG KOMT! HET IS DE ECHTE BORISBOEF!
PIOEW!

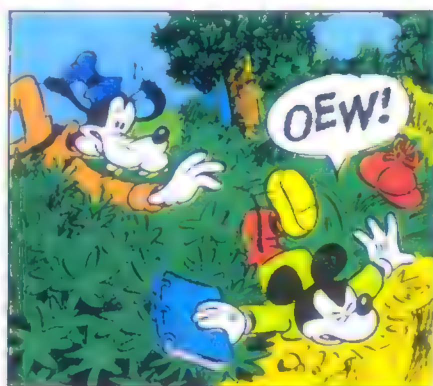

WELKE KANT MOETEN WE NU OP?
ER ZIJN VEEL TE VEEL TUNNELS!

IENE, MIENE MUTTEN...
STOP! (SNIF! SNIF!) WE PROBEREN DEZE!

RUIK JE IETS?
JA, BOMEN, EN BOMEN GROEIEN NIET IN TUNNELS (SNIF!)

JIPPIE! DAAR IS DE UITGANG!

IK WIST NIET DAT HET DAGLICHT ZO....

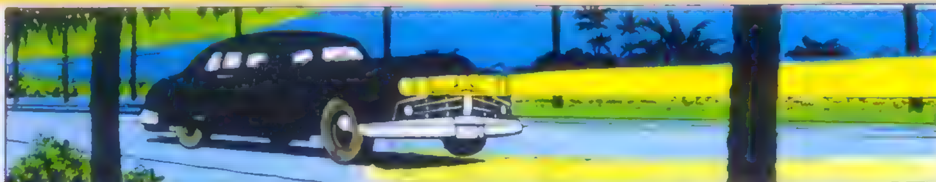

OEW!

OEF!

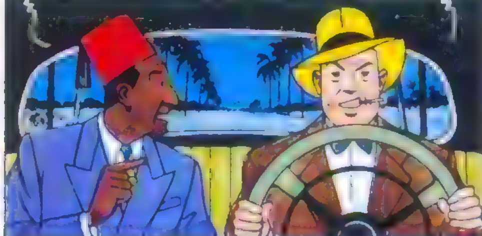
Mortimer is alleen het hoofdkwartier van de bende binnengedrongen en heeft daar om politieversterking gebeld. Na een hevig gevecht weten Olrik en de Bezendjas nog te ontsnappen. Commissaris Kamal zet in de hele stad wachtposten uit, die zoeken naar de zwarte Lincoln . . . .

HET GEHEIM van de

En terwijl zich in en om de winkel van Yoessef wildwesttaferelen afspelen, stuift over de grote weg . . .

. . . een zwarte Lincoln op weg naar de stad. Binnen in de wagen zitten Abdul en Sharkey, die chauffeert . . .

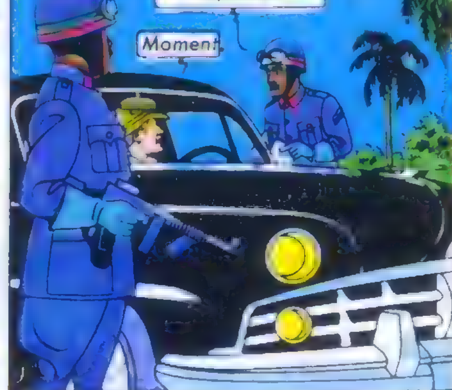

GROTE PIRAMIDE

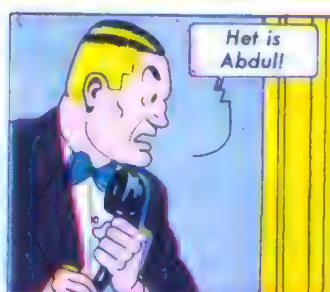

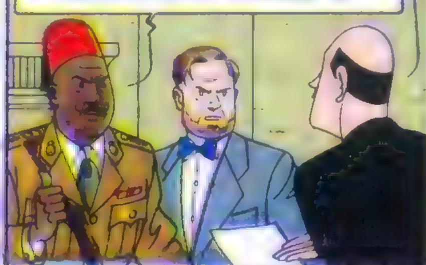

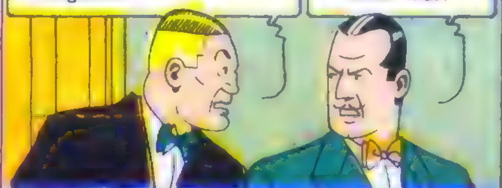

Wéér is Olrik erin geslaagd door de mazen van het net te glippen!

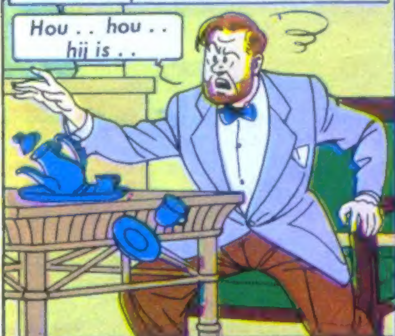

Commissaris Kamal en Mortimer kunnen van voren af aan beginnen...

DE VICKERS SUPER VC.10

DOOR HUGO HOOFTMAN

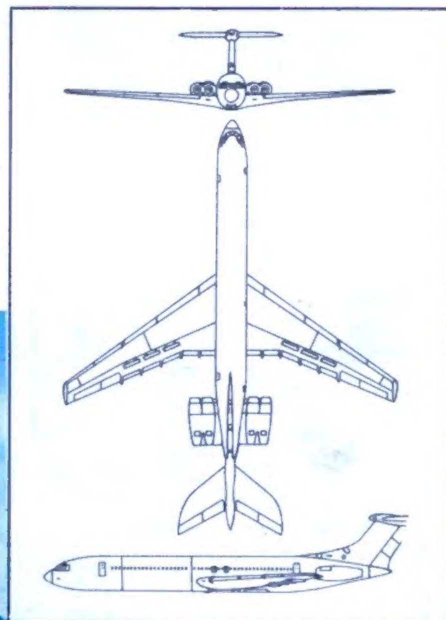
ER is de laatste tijd heel wat te doen geweest over de Vickers Super VC. 10, het grootste Britse straalvliegtuig. Het is uitgerust met vier straalmotoren, twee aan twee ter weerszijden van de romp achter aan de staart. De BOAC, de nationale luchtvaartmaatschappij van Engeland, had aanvankelijk 30 van deze reuzenvliegtuigen besteld, maar de laatste jaren werkte de BOAC — evenals onze KLM — met enorme verliezen en dus voelde de directie niet veel meer voor die 30 Super VC. 10's. Het liefst had zij ze allemaal afbesteld en er enkele Amerikaanse Boeings 707 voor in de plaats genomen, die volgens de BOAC economischer in het gebruik zijn. Maar daar heeft de Britse regering een stokje voor gestoken. Het afbestellen van de 30 Super VC. 10 toestellen zou tot gevolg hebben gehad dat duizenden arbeiders van Vickers werkeloos werden. Het gevolg van het ingrijpen van de regering is dat de BOAC 16 VC. 10's zal moeten afnemen en dat er drie naar het Transport Command van de Royal Air Force zullen gaan. Voor Vickers blijft dus „alleen" de strop van 10 afbestelde vliegtuigen over. De buitenlandse pers heeft nogal smalend geschreven over de Super VC. 10, die „zelfs de Engelsen niet willen hebben." Deskundigen die met de Super VC. 10 en de iets kleinere „normale" VC. 10 gevlogen hebben, zijn er echter enthousiast over. Het toestel landt met een snelheid die ongeveer 40 km per uur lager ligt dan de landingssnelheid van een Boeing 707. En dat komt de veiligheid ten goede, omdat de gezagvoerder de kist beter onder controle kan houden. Ook is de VC. 10 geruislozer voor de passagiers dan de Boeing 707, vooral tijdens start en landing. Bovendien zijn de afmetingen van het toestel zó groot, dat de passagiers veel meer ruimte ter beschikking hebben. Behalve de BOAC, die tevens 12 „normale" VC. 10's bestelde, plaatsten ook de British United en de Ghana Airways een order van ieder drie stuks. En het Transport Command van de RAF krijgt nog elf „normale" VC. 10's in dienst, ingericht als vrachtvliegtuig en voorzien van versterkte vrachtvloeren en speciale laaddeuren. Ondanks alle kritiek en moeilijkheden zullen de VC. 10 en de daaruit ontwikkelde Super VC. 10 goede vliegtuigen blijken te zijn!

DE OPLOSSINGEN VAN PAG. 14 „WIE PUZZELT ER MEE?"

1. de man met de ring is de schermer, de man met de sjaal is de coureur. 2. 1) Robinson Crusoë. 2) Don Quichotte. 3) Ivanhoe. 4) De reis om de wereld in 80 dagen. 3. de schaduwen vallen verkeerd. Bovendien zul je nooit een kastanjeboom aan het strand vinden! 4. clown - viool; koorddanser - balanceerstok; dierentemmer - zweep; goochelaar - hoge hoed; messewerper - mes. 5. Hoempa Pa nummer 2 draagt een zwarte armband, de anderen een witte.

TECHNISCHE GEGEVENS VICKERS SUPER VC. 10

Afmetingen: spanwijdte 42,72 m; lengte 53,32 m; hoogte 12,04 m.
Motortype: vier Rolls-Royce Conway 43 motoren van 10.200 kg stuwkracht elk.
Gewichten: maximumstartgewicht 151 ton.
Prestaties: max. kruissnelheid 853 km/u, max. snelheid Mach 0,87 (± 1000 km/u), vliegbereik 7885 km. Aantal passagiers 163 - 180

DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

Nadat Kuifje, vanaf het schip de SIRIUS, enkele malen heeft gedoken en een veelbelovende vondst heeft gedaan, gaat ook de kapitein zijn geluk beproeven en hij komt na een minuut of tien weer boven met . . . .

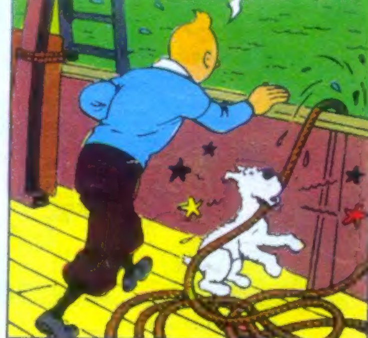

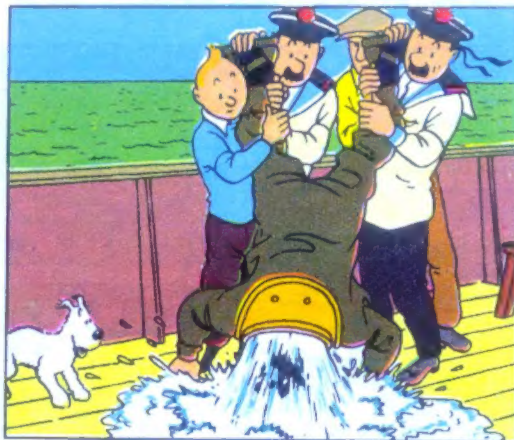

DE SCHAT *van* SCHARLAKEN RACKHAM

Nou? Wat heb ik u gezegd? Uw duikerpak zit vol water en dat móét er eerst uit, anders komt u nooit meer boven water!

Ziezo! Nu kunt u weer rustig duiken wat mij betreft. Maar àls u naar beneden gaat, vergeet u dan uw helm niet? Het duikt zo moeilijk zonder helm!

En jullie, rare kwasten, jullie gaan pompen en net zo lang totdat IK zeg dat je ermee op mag houden, begrepen?

Goed, we zullen pompen, kapitein.

Daar gaat-ie weer. Succes, kapitein . . .

Diezelfde avond aan boord van de Sirius....

Een goede vangst, vandaag, of niet soms? Eerst dat kruis en die degen en toen de rum . . . ja, vooral de rum!

Ja, maar ik had liever de schat ontdekt, kapitein.

Och, dat komt nog wel. Morgen is er weer een dag. Wat zegt u ervan, meneer Zonnebloem?

Misschien, maar ik denk eerder dat het rum is, Jamaïca-rum.

TJIEP TSJIEP TSJIEP

Stil!

Je zou zeggen, 't is een vogeltje . . .

Nee, volgens mij is het een slecht gesmeerd wiel dat aanloopt! Zullen we eens gaan kijken?

TSJIEP

Laten we dat doen! Ik wil weten wat het is, . . vreemd geluid!

Het komt van die kant, kapitein, in de buurt van de pomp!

WORDT VERVOLGD

PEP — Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. **Nederland:** Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z, Postbus 497. Telefoon 020-731361. Prijs 45 ct., per week 35 ct. (postabonnementen / 4,55 per 13 nummers. Giro 330021). **Ned. Antillen en Suriname:** / 20,80 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164 P.C.R. 86491. Prijs 7 frank. **Overig buitenland:** / 28,— per jaar. Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.

GP